

Naše igre.

4. Čmrlji.

Moj prijatelj Francelj je pri sosedu pomagal spravljati seno. Kaj pa je dobil v plačilo? Precej vam povem.

»Francelj, seno bomo spravljali. Ali boš pomagal?«

»Bom, oče. Koliko mi boste pa dali?«

»Kar izberi si!«

»Ali bodo vsi čmrlji moji, kar jih bomo našli na vaših travnikih?«

Sosed se nasmehne, zadovoljno pokima in reče: »Francelj, vsi čmrlji bodo tvoji.«

Francelj je bil zadovoljen z majhnim plačilom.

Čmrlji! Koliko veselja smo imeli z njimi ob košnji! To so bile za nas čebele. Kakor so naši očetje posedali pred čebeljnakom, tako smo mi, njih otroci, posedali cele nedeljske poldneve pred čmrlji.

Ob seneni košnji smo prišli do čmrljev. Pa kako? Pomagali smo doma pri delu: mešali smo travo, da se je bolje sušila. Pa zašumi tam nekje v travi »dzzzz«, češ: fant, tukaj smo, če imaš korajžo.

»Čmrlji!«

Nehote se izvije otroku ta glas prav iz srca, polnega veselja nad najdenim bogastvom. Hitro pogledamo, kakšne vrste so: sivčki, črnčki, mešanica ali kakor se že imenujejo razne vrste čmrljev. Najdeno mesto zaznamujemo in zopet hitro na delo. Pa kaj! Samo roke so pri delu, misli pa uhajajo nazaj do čmrljev, od čmrljev pa na med. Opoldne naredimo hitro panj. Popoldne, ko je seno pograbljeno, spravimo previdno vso čmrljevo družino v novi dom, v panj; počakamo do večera, zvečer jih pa nesemo domov. Drugo jutro navsezgodaj pa treba vstati, odmašiti panj, in — o veselje — komaj jih odpremo, že se prikaže eden, da gre na pašo, da gre na cvetke po med in ga prinese še svojim bratom za zajtrk. Previdno ogleduje svoj novi dom, dvakrat, trikrat obleti vso okolico, potem pa odleti v širni svet s

trebuhom za kruhom — pravzaprav za medom. Taki gospodje, kakor so čmrlji, ne jedo kruha.

Panju se je pridružil panj. Kmalu jih je bilo pet, deset; največji bogatini med nami so jih imeli do dvajset panjev. Koliko nedelj in praznikov smo potem presedeli in preležali ob čmrljih! Ko smo se nagledali mojih, nas je povabil prijatelj Francelj, da smo šli gledat njegov zaslužek; za njim Jožek in Tonček. . . Šele noč nas je razgnala.

Prišla je jesen. Čebelarji takrat trgajo čebele in spravljajo čebelino bogastvo: med in vosek. Mi smo pa takrat trgali — čmrlje, kajne? O, kaj pa! Čmrlji so bolj prebrisani. Še pred trganjem so nam ušli, pustili pa v spomin prazno satovje — o medu ne duha, ne sluha.

Pa je bilo veselje, ki smo ga imeli s čmrlji, vendarle več vredno kot njih med.

J. E. Bogomil.

Ranjeneec

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi zadnjikrat v slovo!

Čuj, zvon večerni se glasi,
ah meni zadnjikrat zvoni.

Saj predno svit napočil bo,
moj duh odtod se ločil bo.

Bil hrabro sem se dan na dan —
a ves napor je bil zaman.

Premagani smo bili mi,
a tujci s plenom so odšli.

A čuj! mrličem zdaj cinglja —
i meni pesem ta velja,

Le poj mi ptičica lepo,
le poj mi pesmico v slovo.

Saj nikdo se ne bo solzil,
ko hladni grob me bo zakril.

F. Osojski.

